

85/5

**ТРИДЕСЕТ И ОСМО НАРОДНО СЪБРАНИЕ
КОМИСИЯ ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ И
ЗАКОНОДАТЕЛСТВО СРЕЩУ КОРУПЦИЯТА**

СТАНОВИЩЕ

на

Комисията по правни въпроси и законодателство срещу корупцията

ОТНОСНО: Определението на Конституционния съд от 20 април 1999 г., получено на 20.4.99 г., с приложено искането на Министерски съвет на Република България, с което Народното събрание е конституирано като страна по к.г. № 5 от 1999 г. за тълкуване на чл. 85, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 84, т. 11 и чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България

На извънредно заседание, проведено на 20.04.1999 г. Комисията по правни въпроси и законодателство срещу корупцията обсъди определението на Конституционния съд от 20 април 1999 г., получено на 20.4.99 г., с приложено искането на Министерски съвет на Република България, с което Народното събрание е конституирано като страна по к.г. № 5 от 1999 г. за тълкуване на чл. 85, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 84, т. 11 и чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България.

В началото на заседанието бе направено процедурно предложение за провеждане на заседанието като закрито. На основание чл. 25, ал. 2 от ПОДНС и чрез гласуване комисията реши заседанието да продължи като закрито.

По определението на Конституционния съд последваха разисквания, в резултат на които Комисията формира следното становище.

Конституционният съд е сезиран с искане за тълкуване на чл. 85, ал. 1, т. 1 от Конституцията, отнасящ се до изключителното правомощие на Народното събрание да ратифицира и денонсира със

закон международни договори, които имат политически и военен характер. В тази хипотеза конституционният законодател изрично е определил акта, с който Народното събрание се произнася - ратификация със закон. Това означава, че с него се уреждат трайни обществени отношения, възникващи във връзка с изпълнението на договора.

В искането за тълкуване се прави връзка и с чл. 84, т. 11 от Конституцията относно правомощието на Народното събрание да разрешава пребиваването на чужди войски на територията на страната или преминаването им през нея. За разлика от хипотезата на чл. 85, ал. 1, т. 1 в този случай Народното събрание дава разрешение с индивидуален акт - решение, и то - по конкретен повод

Когато обаче става дума за международен договор с военен и политически характер, който създава трайна уредба на отношенията между договарящите страни, конституционният законодател изрично е предвидил необходимостта от ратифициране със закон. Нещо повече, в Конституцията двете хипотези /чл. 85, ал. 1, т. 1 и чл. 84, т. 11/ са разделени в две отделни правомощия на Народното събрание, от което следва, че конституционния законодател ясно разграничава двете хипотези.

Ето защо, когато един договор с военен характер е ратифициран със закон по чл. 85, ал. 1, т. 1 от Конституцията, обнародван и е влязъл в сила, и в който са уредени въпроси, свързани с пребиваване или преминаване на чужди войски, този договор е задължителен за всички като законодателен акт. При неговото действие не е необходимо за всеки конкретен случай да се иска разрешение от Народното събрание по чл. 84, т. 11 от Конституцията. Не е необходимо Народното събрание да упражнява по-слабото си правомощие по чл. 84, т. 11, тъй като с ратифицирането, обнародването и влизането в сила на международния договор той е станал задължителен за изпълнение без да се налага допълнително разрешение от Народното събрание за всеки конкретен случай по уредените в него въпроси.

В хода на разискванията двамата от народните представители изразиха несъгласие с горното становище, както и изтъкнаха съображения за недопустимост на искането за тълкуване.

22

Становището е прието с гласуване - 13 гласа “за”, 2 - “против” и 0 “въздържали се”.

20.04.1999 г.

Председател на Комисията:
/Светослав Лучников/

